

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK
VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

nr. 228.204 van 18 augustus 2014
in de zaak A. 213.259/XII-7725

In zake: François WILLEMS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hugo Vandenberghe
kantoor houdend te 1030 Brussel
Auguste Reyerslaan 171
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de GEMEENTE EVERE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Walter Muls
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antoine Dansaertstraat 92

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 31 juli 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Evere dd. 15 juli 2014 houdende de bevestiging van de preventieve schorsing van 30 juni 2014 van [François Willems], adjunct-adviseur van de gemeente Evere, voor een periode van 4 maanden van 1 juli 2014 tot en met 31 oktober 2014”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 augustus 2014 en welke werd uitgesteld naar de terechtzitting van 12 augustus 2014, om 09.00 uur.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hugo Vandenberghe, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Walter Muls, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is statutair ambtenaar bij de gemeente Evere.

3.2. Op 30 juni 2014 legt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Evere, op basis van hoogdringendheid, een preventieve schorsing zonder inhouding van wedde op, voor een periode van vier maanden vanaf 1 juli 2014 tot en met 31 oktober 2014.

Met dezelfde beslissing wordt verzoeker uitgenodigd zich aan te bieden op dinsdag 8 juli 2014 voor een hoorzitting door het college van burgemeester en schepenen, in het kader van deze preventieve schorsing.

Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en tot schorsing in. Deze zaak is bij de Raad van State gekend onder het nummer G/A 213.101/XII-7716 en is op het ogenblik van het sluiten van de debatten nog niet in staat van behandeling.

3.3. Op 8 juli 2014 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, gehoord door het college van burgemeester en schepenen.

3.4. Op 15 juli 2014 beslist het college van burgemeester en schepenen het volgende:

“Artikel 1

De preventieve schorsing van de heer WILLEMS, François, [...], adjunct-adviseur, opgelegd op basis van hoogdringendheid op 30.06.2014, zonder inhouding van wedde voor een periode van 4 maanden vanaf 01.07.2014 tot en met 31.10.2014, wordt bevestigd.
[...].”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. De verwerende partij betwist ter terechtzitting het belang van verzoeker bij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

5. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de door de verwerende partij opgeworpen ontvankelijkheidsexceptie uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. De schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

De uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

7. Verzoeker voert vooreerst aan dat hij vaststelt dat op de hoorzitting van 8 juli 2014 geen gevolg werd gegeven aan zijn ingeroepen argumenten, “niettegenstaande de evidente nietigheden”. Hij had, naar hij stelt, de hoop dat dit tijdig verweer het college van burgemeester en schepenen tot andere inzichten zou hebben gebracht. Dit verklaart waarom hij ten aanzien van de eerste beslissing van 30 juni 2014 enkel een schorsingsverzoek (met een nietigheidsverzoek) had ingeleid.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing moet worden bekrachtigd op de eerstvolgende vergadering van de gemeenteraad en dat het evident is “dat de behandeling van de tuchtzaak in de gemeenteraad voor verzoeker een ernstige bijkomende reputatieschade en persoonlijke last veroorzaakt” en dat “enkel een maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...] aan deze onwettig draaiende tuchtcarrousel een einde [kan] stellen.” Hij betoogt voorts dat “de stijfhoofdigheid van de gemeente Evere om de taalwet niet te respecteren [...] onmiddellijk [moet worden] gesanctioneerd”. De normale schorsingsprocedure verhindert de realisering van het verhoogd schadeleed niet zodat enkel de bij uiterst dringende noodzakelijkheid gevraagde schorsing als een effectief rechtsmiddel kan worden aanzien.

“Aanvullend” voert verzoeker aan dat een preventieve schorsing, niettegenstaande het tijdelijk karakter ervan, toch een niet te herstellen nadeel toebrengt indien dergelijke maatregel door derden dreigt te worden geïnterpreteerd als bewijs van een ernstige tekortkoming en bijgevolg, afbreuk doet aan de eer en de faam van het geschorste personeelslid. Hij betoogt dat “een vordering [...] vanzelfsprekend uiterst dringend [is] wanneer een maatregel wordt genomen die de faam en de naam van een ambtenaar, *in casu* een leidend ambtenaar van de gemeente Evere, tegenover het personeel onvermijdelijk aantast doordat hem een schorsing voor een termijn van 4 maanden wordt opgelegd en hij dus uit de leidende dienst wordt verwijderd”. Minstens ontstaat aldus de indruk dat verzoeker ernstig is tekortgekomen aan zijn beroepsplichten. Daarenboven wenst verzoeker

te onderstrepen dat de bestreden beslissing “wel degelijk werd genomen wegens de grieven die worden geformuleerd betreffende het gedrag van verzoeker binnen de ambtelijke diensten van de gemeente Evere” en onderstreept hij dat de bestreden beslissing moet worden bekrachtigd door de gemeenteraad wat verzoekers persoonlijke integriteit en beroepseer aantast.

Beoordeling

8. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij. De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven.

Artikel 17, § 1, tweede lid, 1°, samen genomen met artikel 17, § 4, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, impliceert dat een verzoeker die meent een beroep te kunnen doen op de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, aan de hand van precieze, pertinente en concrete gegevens niet alleen aannemelijk moet maken dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring, maar ook dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen.

9. Anders dan wat verzoeker stelt, is de bestreden beslissing geen “tuchtzaak” maar een preventieve schorsing.

Een preventieve schorsing of een schorsing in het belang van de dienst zonder weddeverlies zoals te dezen, veroorzaakt in beginsel vanwege haar voorlopige, tijdelijke en niet-tuchtrechtelijke aard, aan verzoeker geen schadelijke gevolgen of nadelen die van die aard zijn dat verzoeker het resultaat van de procedure ten gronde hierdoor niet kan afwachten. Het komt aan verzoeker toe aan te tonen dat in zijn geval bijzondere omstandigheden ertoe nopen anders te

oordelen en dat hij de tijdelijke schorsing onmogelijk kan ondergaan in afwachting van de uitspraak ten gronde.

Verzoeker bepaalt zich ertoe, te stellen dat het “evident” is dat de behandeling van zijn “tuchtzaak” in de gemeenteraad “ernstige bijkomende reputatieschade en persoonlijke last” veroorzaakt en dat enkel de voorliggende vordering “aan deze onwettig draaiende tuchtcarrousel” een einde kan stellen. Een dergelijke uiteenzetting volstaat niet om de spoedeisendheid - en derhalve de uiterst dringende noodzakelijkheid - aan te tonen. Verzoeker beperkt zich immers tot een louter abstracte verklaring en verwijzing naar de “evidentie” van de spoedeisendheid, zonder ook maar enige indicatie of bijzondere omstandigheid te geven waarom een later tussen te komen nietigverklaring hem niet voldoende genoegdoening zou kunnen verschaffen waardoor hij aldus het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten.

Om dezelfde reden overtuigt evenmin het “aanvullend” verwijzen naar de mogelijke “interpretatie” door derden van de bestreden beslissing. De bestreden preventieve schorsing laat de vraag naar de schuld van verzoeker buiten beschouwing. De enkele, in algemene termen gestelde, verwijzing naar de mogelijke perceptie door derden van de betekenis en de draagwijdte van de bestreden beslissing en de vermeende weerslag hiervan op verzoekers eer en faam, toont niet aan dat verzoeker het resultaat van de procedure ten gronde hierdoor niet kan afwachten. Hetzelfde geldt wat verzoekers bewering betreft dat volgens hem de vordering “vanzelfsprekend uiterst dringend” is wanneer een maatregel wordt genomen die de faam en de naam van een leidend ambtenaar tegenover het personeel “onvermijdelijk” aantast.

Tot slot merkt de Raad van State op dat een schorsingsarrest bovendien enkel uitwerking heeft voor de toekomst en dat het een verzoeker niet kan behoeden voor reeds geleden schade. Dit impliceert, gelet op het ogenblik waarop verzoeker zijn huidige vordering heeft ingeleid, dat hij daarenboven inzichtelijk moet maken, niet enkel waarom de zaak ondertussen spoedeisend is geworden, maar ook waarom hij de tenuitvoerlegging ervan gedurende de resterende duur niet kan ondergaan. Dit doet verzoeker niet in het inleidend verzoekschrift, waarin hij enkel verklaart waarom hij niet onmiddellijk bij uiterst

dringende noodzakelijkheid is opgetreden tegen de beslissing van 30 juni 2014 die de preventieve schorsing deed ingaan.

10. De uiterst dringende noodzakelijkheid is niet aangetoond.

VI. Conclusie

11. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

VII. Rechtsplegingsvergoeding

12. De verwerende partij vraagt dat verzoeker zou worden veroordeeld tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding van 840 euro, zijnde het basisbedrag van 700 euro, verhoogd met 20 % van dit basisbedrag.

13. Verzoeker heeft evenwel reeds de nietigverklaring van de bestreden beslissing gevraagd.

Er is bijgevolg geen grond om in deze stand van de procedure reeds uitspraak te doen over de kosten, de gevorderde rechtsplegingsvergoeding inbegrepen. De kosten worden aldus in beraad gehouden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. De kosten, inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding, worden in beraad gehouden.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 augustus 2014, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Geert Debersaques